

Oppdanning i Nord

BERØRE VERDEN – DER DU BOR
Jeg sitter hjemme hos Kurt Roger og Øydis Karlsen på Kvaløysletta i Tromsø, og skal snakke om ”menighetsliv som berører verden”. Jeg synes det høres litt fjernt ut, noe som dreier seg om Filippinene, India, eller Bolivia. Og kanskje at vi her hjemme sitter og strikker eller har loddsalg og basar til inntekt for dem som har materiell og sjelelig nød.

Kurt Roger bringer mine fjerntliggende tanker ned på jorda; ”verden er stor, vi må begynne der vi bor.” Jeg har kjent Kurt Roger lenge. Det er vanskelig ikke å like denne mannen; entusiasmen og den ivrige godheten nær sagt tyter ut av øynene hans. Kurt Roger har alltid vært en mann med kreativitet, spontanitet, innfall, lyst etter å oppleve nye ting!

FORSKJELLIGE I SIN BERØRING
Øydis er en annen type. ”I mange år

var jeg tilbakeholden. Jeg var vant til å holde meg i bakgrunnen”, sier hun.

”Kurt Roger var jo så synlig. Men etter hvert gikk det opp for meg at det jeg trodde var mine naturlige evner, var gaver Gud har gitt meg, og at det er mitt ansvar å ta gavene i bruk. Jeg har alltid hatt en evne til å se behov, og glede av å hjelpe, vise omsorg. Gud viste meg at det var galt at jeg holdt tilbake og ikke brukte de gaver Han har gitt meg, gaver som passer til meg.”

Hun ser på meg med sitt faste, men vennlige blick mens hun sier dette.

Hennes åpenhet gir en følelse av beslutsomhet.

Hun fortsetter: ”Dette med å se behov og prøve å møte dem har vært en døråpner. Vi er jo forskjellige. Kurt Roger er mye flinkere til å presentere evangeliet. Jeg myker opp hjertene.

Men jeg velsigner ikke for å få noe igjen, jeg gjør det fordi jeg har en selvstendig glede av det.”

Vi er inne i den innerste kjerne av samtalen, noe jeg har hatt lyst til

”VERDEN ER STOR –
VI MÅ BEGYNNE DER VI BOR”

Å BE SAMMEN HAR VÆRT EN NØKKELE FOR OSS.

å spørre dem om. Hvordan kan et ektepar samarbeide og spille på hverandres sterke sider for å nå ut med Guds godhet? Jeg blir sittende å betrakte dem mens de tett ved siden av hverandre forteller. Jeg legger merke til temperaturen dem i mellom. Sommer. Hengivenhet. Kurt Roger forteller at de er blitt mer bevisst på samspeillet. Han er blitt oppmerksom på Øydis sine sterke sider, fått øynene opp på en ny måte etter hvert som hun har funnet sin plass.

BØNN ER EN NØKKELE

”Men alt begynner i bønn” sier han på sin entusiastiske måte. Han kan fortelle at de hver dag på vei til jobb ber sammen. Turen inn til byen tar 12-15 minutter. De ber om Guds ledelse. De ber for venner og kjente. ”Og vi opplever at Gud taler, Han gir innskytelser, og så handler vi på det. Å be sammen har vært en nøkkel for oss. På denne måten har Guds nærvær blitt mer påtagelig for oss, og vi er mer bevisst på Guds nærvær i møte med andre mennesker.” Felles bibelleseplan gjør at de også snakker sammen om ting de leser i Ordet.

SKJERPENDE FELLESSKAP

Selv om de har et godt samarbeid seg i mellom, forteller de om avhengigheten av andre. Begge to er ivrige forkjempere for disippelfelleskap. Øydis: ”Før trodde jeg at vennskap var at man fant noen man ligner på og har det hyggelig sammen med. Nå har jeg innsett at vennskap går mye dypere enn som så. Det handler om å åpne

seg og legge livets realiteter på bordet. Dette er en svært forløsende måte å leve på.” Kurt Roger er helt på bølgelengde med sin kjære: ”Et godt disippelfelleskap

har ført meg inn i en veldig god prosess. Her er jeg jevnlig sammen med en god venn jeg har tillit til. Vi utfordrer hverandre, og forteller åpent om våre utfordringer. Menighetsliv er langt mer enn samlinger og møter.” Kurt Roger trekker pusten, og Øydis benytter anledningen til å skyte inn: ”Det er også svært verdifullt for oss å snakke sammen med andre par, dele erfaringer.”

KALLET LEVES UT I DAGLIGLIVET

”For å være effektiv er det også viktig å bli klar over sin utrustning. I en liten menighet er det lett å bli involvert i mange ting. Men jeg har blitt mer bevisst på å prøve å bli god på det Gud har kalt meg til. Mitt primære kall er å formidle evangeliet i ord og gjerninger.” Kurt Roger er på utpust igjen. Han forteller fra arbeidsplassen sin. Han gikk fra jobb i barnehage til byggebransjen. En av de store forskjellene er ordbruken. ”I barnehagen fantes det ikke stygge ord, mens det i min nåværende jobb er helt annerledes.

”Da jeg var på jobbintervju, sa sjefen min at dette ikke var noen misjonsmark. Jeg hadde fortalt at jeg var en kristen, og sjefen repliserte med at jeg ikke var kommet til sauer, men til ulver! Men jeg har vært bevisst på å heise flagg fra første dag. I løpet av tiden som har gått siden jeg

begynte, har jeg hatt mange gode samtaler. Noen har jeg også fått formidlet Guds godhet til.”

TØVÆR I NORD

Samtalen avsluttes med en liten bønnestund sammen. Jeg hiver meg i bilen for å kjøre hjem og hente barna. Vi skal til Burger King hvor de skal få påfyll av kalorier. Sola skinner igjen i Tromsø. Den har sakte men ustoppelig sklidd nordover, nærmest som en vekkelse som brer seg. Bare at den virkelige vekkelsen som kommer skal gå motsatt vei. Den skal starte i nord og gå sørover! I dag løfter sola seg så vidt over fjelltoppene i sør. Men det er ikke noe tungt løft. Det er ingen kraftanstrengelse. Jeg ser det som et bilde på Guds nåde som ingenting kan stå seg i mot, som ingenting hindre fremveksten av. Det er opptiningstid i nord. Tøvær, selv midt på vinteren.

KURT BONES

KURTBONES@TROMSFYLKE.NO

